

«Ο λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμφαντός με Πατρός». (Ιωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξεων 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 27 No 11

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 308

Νοέμβριος-November 2005

Η ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ «ΚΟΙΝΟΚΤΗΜΟΣΥΝΗ» ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανῶ

Ἔσται ἀσφαλῶς γνωστό εἰς τοὺς πιστοὺς, καὶ διὰ τοὺς ἐκκλησιαζόμενους «μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ», ὅτι κάθε φορά πού «ἐπιτελοῦμε τὴν μνήμη» ἑνὸς ἢ περισσοτέρων Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, γινόμαστε ἄμεσοι μάρτυρες ποικίλων εὐεργετημάτων καὶ εὐλογιῶν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ μπορεῖ μὲν νὰ μὴ εἴμαστε πάντα ὅλοι σὲ θέση νὰ **διηγηθούμε**, ἢ ἀκόμη καὶ νὰ **ἐκτιμήσουμε** αὐτὲς τὶς «ἀόρατες» εὐλογίαις στὸν ἴδιο βαθμὸ —καθένας ἀνάλογα κάθε φορά μὲ τὴν δεκτικότητά του— σημαντικό ὅμως εἶναι ὅτι ὅλες μαζί τὶς ἀποδίδομε σπὴν πραγματικὴ τῶν πηγῶν. Καὶ ἡ πηγή αὐτὴ δὲν εἶναι ἀσφαλῶς ἄλλη ἀπὸ τὸν ἐν Τριάδι ἀληθινὸ Θεό, πρὸς τὸν Ὅποσον ποτέ δὲν θὰ κουρασθοῦμε νὰ ὁμολογοῦμε ὅτι «πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων».

Πάντως οἱ μυστικὲς ὅσο κι' ἀδιαμφισβήτητες εὐλογίαις μὲ τὶς ὁποῖες πλουτιζόμεστε σὲ κάθε ἱερὴ Ἀκολουθία τῆς ἐν τῷ Ναῶ κοινῆς Λατρείας μας, κάποτε «κρύπτονται» ὑπαινικτικὰ ἢ συμβολικὰ κάτω ἀπὸ ἀπλὲς «λεπτομέρειες» (!), πού ἀκριβῶς γι' αὐτὸ θὰ μπορούσαν εὐκόλα καὶ νὰ μᾶς διαφύγουν.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ «λεπτομέρεια» —ὅπως τό λέει κι ἡ λέξη— εἶναι «λεπτό μέρος», ἀξίζει νὰ τὴν προσέξουμε ἰδιαίτερα, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ ζημιωθοῦμε.

Συμπληρώνοντας κάποτε τὴν σοφὴ παρατήρηση τοῦ Γάλλου Πολιτειολόγου Μοντεσκιέ, ὅτι «ὁ διάβολος κάθεται σπὴν λεπτομέρεια», εἶχαμε γράψει: «**ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἀπουσιάζει ἀπὸ τὴν λεπτομέρεια!**»!

Σήμερα λοιπόν, θὰ ἐπιστήσουμε τὴν προσοχὴ τῶν πιστῶν μας σὲ μιὰ «χτυπητὴ» λεπτομέρεια ἀπὸ τὸν πανηγυρικὸ Ἑσπερινό, κατὰ τὴν σεπτὴ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Ἀγ. Ἀνδρέου τοῦ «Πρωτοκλήτου» (30 Νοεμβρίου), **αὐταδέλφου** τοῦ Ἀπ. Πέτρου.

Πρόκειται γιὰ τὰ τρία «Ἀναγνώσματα» ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν μιὰ ἀξιοπρόσεκτη, ἀλλὰ καὶ κατὰ κάποιον τρόπο «σιωπηλὴ» μαρτυρία!

Ἐπειδὴ δὲν διαθέτουμε κανένα αὐθεντικὸ κείμενο τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου (κανεὶς δὲν ξέρει ἂν ἄφησε τίποτε γραπτὸ!), ἡ Ἐκκλησία μας ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ σκεφθεῖ ἀμέσως τὸν κατὰ σάρκα ἀδελφὸ του Πέτρο, γι' αὐτὸ

THE UNDIVIDED 'COMMON-WEALTH' OF THE APOSTLES

By Archbishop Stylianos of Australia

Every time we 'commemorate' one or more Saints of the Church, we become direct witnesses to various benefactions and blessings of God. This is well-known of course to the faithful, and especially to those who are involved in the life of the Church 'with faith, reverence and fear of God'.

We may not all be in a position to **communicate**, or even to **appreciate**, these 'invisible' blessings to the same degree, depending on our personal receptivity. What is important, however, is that we attribute all of these to their true source. And this source is certainly none other than the true God in Trinity, for whom we will never tire of confessing that "every good and perfect gift is from above, coming down from You the Father of Lights".

In any case, the mystical yet undoubted blessings that enrich us at every holy Service of our common worship in Church, sometimes remain 'hidden' suggestively or symbolically within simple 'details' (!) which, precisely for that reason, may easily escape us. Yet it is worth paying special attention to detail (bearing in mind that the Greek term for 'detail' means the 'fine part'), with the certainty that this will be of benefit.

We had once commented on the wise observation of the French thinker Montesquieu that "**the devil sits on the detail**" by adding that "**God is also not absent from the detail!**"!

Here we shall therefore draw the attention of the faithful to a striking detail of the Great Vespers of the feast of the Apostle Andrew, the 'First-Called' (whose venerable memory is celebrated on 30th November), and **brother** of the Apostle Peter. It concerns the three 'Readings' of the Vespers Service, which display a noteworthy, but also somewhat 'silent', testimony!

Given that we do not possess any authentic writing of St Andrew (it is not known whether he in fact left anything in writing), it was only natural that our Church would immediately turn to his physical brother Peter. And so it **justly** decided to choose for those **Readings** three great passages from the First General Epistle of Peter.

For a proper **interpretation** and **evaluation** of this 'detail' of the Order of the Service, we should note the following:

1) The **family relationship** of Peter and Andrew was

καί **δικαίως** ἐθέσπισε ὡς **Ἀναγνώσματα** τοῦ Ἑσπερινοῦ, τρία σπουδαῖα ἀποσπάσματα ἀπό τήν Α΄ «Καθολική Ἐπιστολή» τοῦ Πέτρου.

Γιά σωστή **ἐρμηνεία** καί **ἀξιολόγηση** αὐτῆς τῆς «λεπτομέρειας» εἰς τό τυπικό τῆς Ἀκολουθίας, πρέπει νά παρατηρήσουμε τά ἀκόλουθα:

1) Ἡ **φυσική συγγένεια** Πέτρου καί Ἀνδρέου ἦταν ὅπωςδήποτε ἡ πρώτη **ἀφορμή**, ὅμως ὄχι καί ὁ **κύριος λόγος**, πού ὠθησε τήν Ἐκκλησία νά ἀντικαταστήσει στά Ἀναγνώσματα τήν «φωνή» τοῦ Ἀνδρέου μέ τήν «φωνή» τοῦ Πέτρου.

Θά τό καταλάβουμε αὐτό καλύτερα, ἂν διερωτηθοῦμε πολὺ ἀπλᾶ: Ἄν ὁ Πέτρος, ἀντί τῶν γνωστῶν «Καθολικῶν Ἐπιστολῶν» του, εἶχε γράψει ἀπλῶς κάποια πρακτικά Ἐγχειρίδια (μέ **συνταγές** γιά ἀσθένειες, **ὁδηγίες** γιά **κηπουρική**, **βοτανολογία**, κ.ἄ.), ὅπως συνήθως ἔκαναν οἱ «ὀλιγογράμματοι» παλαίοι, θά τολμούσαμε νά χρησιμοποιοῦσαμε τέτοιες φύσεως κείμενα τοῦ Πέτρου ὡς **Ἀναγνώσματα** τοῦ Ἑσπερινοῦ; Ἀσφαλῶς ὄχι!

Τό **πνευματικό περιεχόμενο** λοιπόν, καί ὄχι ἡ **φυσική συγγένεια**, ἦταν καί θά εἶναι πάντα ὁ οὐσιαστικός λόγος πού συνδέει μέχρι «ταυτότητας»(!) τά διάφορα πρόσωπα στήν ἐν Χριστῶ Κοινωνία.

Τόσο στήν **Ἐκκλησία** ὅσο καί στήν **οἰκογένεια**, ἐκεῖνο πού «μετράει» πρωτίστως καί **ἀποφασιστικά**, εἶναι ὁ «μεταμορφωμένος», δηλαδή ὁ ἐν Χριστῶ **«ἀναγεννημένος»**, ἄνθρωπος.

Ἄρα, ὄχι ἀπλῶς «ὁ υἱός τοῦ Ἰωνᾶ», ἀλλά ὁ **«Πρωτόκλητος»** Ἀνδρέας. Καί, ὄχι «ὁ Σίμων, βάρ Ἰωνᾶ», ἀλλά «ὁ **Πέτρος**», ὁ ὁποῖος λόγῳ τῆς ὁμολογίας του περί τῆς **θεότητος** τοῦ Κυρίου, ἀξιώθηκε νά ἀκούσει ἀπ' Αὐτόν τό χαρακτηριστικώτατο ἐκεῖνο λογοπαίγνιο «ὅτι Σὺ εἶ **Πέτρος**, καί ἐπί ταύτῃ τῇ **πέτρα** οἰκοδομήσω μου τήν ἐκκλησίαν...» (Ματθ. 16,18).

2) Ἡ εὐκολία ὅμως μέ τήν ὁποία εἶδαμε νά ὑποκαθίσταται ἡ φωνή τοῦ **«Πρωτοκλήτου»** μέ τήν φωνή τοῦ **«Κορυφαίου»**, οὐδόλως σημαίνει ὅτι παύει κάθε «Ἀπόστολος» νά διατηρεῖ τήν «ἰδιοπροσωπία» του. Κί' αὐτό, ἀσχέτως ἂν χαρακτηρίζεται «Πρωτόκλητος», «Κορυφαῖος», «Ἀδελφόθεος», ἢ «Ἐσχατος». Γιατί τό ὕψιστο ἀπό Θεοῦ **«προνόμιο»** πού τούς ἐνώνει, εἶναι ἡ **κοινή** καί **ἀδιαίρετη** «Ἀποστολικότητα»!

Παρά ταῦτα, οἱ «Δώδεκα Μαθηταί» (συμβολίζοντας τίς Δώδεκα Φυλές τοῦ Ἰσραὴλ καί τούς Δώδεκα Πατριάρχας), ἔχουν στό σύνολό τους μιᾶ ἀνεπανάληπτη «κανονιστική» (normative) ἀξία, γιά τήν **συγκρότηση** τῆς Ἐκκλησίας στόν ἱστορικό χρόνο. Προδικάζουν δηλαδή καί προδιαγράφουν ἀπό τό ἕνα μέρος τήν **«Συνοδική δομή»**, καί ἀπό τό ἄλλο τήν **«ἐσχατολογική λειτουργία»** τοῦ ὅλου Σώματος τῶν πιστῶν. Κί' αὐτές οἱ **«σταθερές»** εἶναι ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά νά ἔχουν οἱ «κληθέντες» πρὸς τοῦτο τήν βεβαιότητα ὅτι συνεχίζουν τό **σωτηριώδες** ἔργο «τοῦ εἰς αἰῶνας ἐκτεινομένου Χριστοῦ».

Τά μόλις λεχθέντα ἐξηγοῦν γιά ποιοῦ λόγο οἱ Μαθηταί, ἔσπευσαν, ἀμέσως μετά τήν ἀπώλεια τοῦ Ἰούδα, νά πληρώσουν τό κενό, μέ τήν «ἐκλογή» τοῦ Ματθαίου (Πράξ. 1, 23-26).

undoubtedly the primary **contributing factor**, but not however the **main reason**, for which the Church substituted the 'voice' of Andrew with the 'voice' of Peter in the Readings.

We will understand this more fully by simply asking: If Peter had written, instead of his known General Epistles, merely some practical manuals (with remedies for sicknesses, gardening tips, botany etc.) as the people of old with little education usually did, would we dare to use such writings as the **Readings** within Vespers, even if they were of the Apostle Peter? Certainly not!

Consequently it is the **spiritual content**, and not the **blood relationship**, which will always be the determining factor connecting (to the point of 'identity') different people through their communion in Christ.

What matters decisively and most of all, both within **Church** and within **family**, is that the person is 'transfigured' or '**reborn**' in Christ.

Andrew, then, is not simply the "son of Jonah"; he is the **First-Called**. And he is not "Simon bar Jonah", but rather **Peter** (*Petros*, the rock) who, on account of his confession concerning the **divinity** of the Lord, was made worthy to hear from Him that most distinctive play on words: "you are **Peter** (Πέτρος), and on this **rock** (πέτρα) will I build my Church..." (Matt. 16:18).

2) The ease with which we have seen the voice of the **First-Called** replaced by the **Chief** of the Apostles, does not at all mean that each Apostle ceases to maintain his own personal characteristics. This is true regardless of whether one is named the 'First-Called', 'Chief', 'Brother of the Lord' or 'the least'. Because the highest God-given **privilege** which unites them, is their **common** and **indivisible** 'Apostolicity'!

Notwithstanding this, the Twelve Disciples (symbolizing the Twelve Tribes of Israel and the Twelve Patriarchs) have as a whole a unique normative value for the **gathering** of the Church in historical time. They predetermine and prescribe the **Synodical structure** on the one hand, and the **eschatological function** of the entire Body of the faithful on the other. These '**constants**' are necessary presuppositions so that those who are 'called' to this may have the assurance that they are continuing the salvific work 'of Christ throughout the ages'.

The above explains why the Disciples wasted no time, immediately following the loss of Judas, to fill a void by "casting lots" for Matthias (Acts 1: 23-26). The fact that the Disciples of Christ, having been freed of every Pharisaic **attachment to external forms**, acted instantly to this 'election', distinctly shows how significant they considered the symbolic number 12 to be in reminding us of **wholeness** and **fullness**, for which the 'Church militant' is continually obliged to struggle in the present world.

3) It is precisely this wholeness and fullness which makes us view the number 12 not as a strictly **mathematical** or somehow '**magical**' quantity, but first and foremost as an **ethical** postulate. For only integrity can guar-

Τό ὅτι οἱ ἀπελευθερωμένοι ἀπό κάθε φαρισαϊκή **τυπολατρεία** Μαθηταί τοῦ Χριστοῦ ἔδρασαν ἀκαριαῖα στήν ἐν λόγῳ «ἐκλογή», δείχνει πολύ χαρακτηριστικά πόσο σημαντικό θεωροῦσαν τό νά μᾶς θυμίζει πάντα ὁ συμβολικός ἀριθμός 12 τήν **ὀλοκληρία** καί τήν **πληρότητα**, γιά τήν ὁποία ὀφείλει συνεχῶς νά ἀγωνίζεται ἡ «στρατευομένη» Ἐκκλησία εἰς τόν παρόντα κόσμο.

- 3) Ἄλλ' ἀκριβῶς αὐτή ἡ **πληρότητα** καί **ὀλοκληρία** εἶναι πού καθιστᾶ ἀπαραίτητο νά δοῦμε τόν ἀριθμό 12 ὄχι ὡς αὐστηρά «**μαθηματικό**» ἢ «**μαγικό**» μέγεθος, ἀλλά πρωτίστως καί κυρίως ὡς **ἠθικό** αἵτημα. Γιατί μόνο ἡ ἀκεραιότητα ἐγγυᾶται τήν πληρότητα. Καί μόνο ἡ πληρότητα ἐξασφαλίζει τήν «**γνησιότητα**» καί «**αὐθεντικότητα**» (ἀκεραιοφανής= **ἀκραιφνής**).

Ἀπ' ὅλα τά ἀνωτέρω γίνεται φανερό, γιά ποιό λόγο ὅσοι «ἐκλήθησαν» κατά διαφορετικό τρόπο, στήν ἴδια ὅμως «Ἀποστολή», πέραν τοῦ Συλλόγου τῶν Δώδεκα, δέν ἦταν δυνατόν νά θεωρηθοῦν «**ὑποδεέστεροι**». Ἀντιθέτως μάλιστα, ἄν σκεφθοῦμε πόσο ἀποφασιστική ὑπῆρξε ἡ συμβολή Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ὡς πρώτου Ποιμένου καί Ἐπισκόπου, γιά τήν **συγκρότηση** καί **εὐστάθεια** τῆς πρώτης καί Μητρικῆς Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων, καθῶς καί τοῦ Παύλου, γιά τόν «**εὐαγγελισμό**» τῶν Ἑθνῶν καί τήν **καθαρότητα** τοῦ Εὐαγγελικοῦ **κηρύγματος**, θά ἀναγνωρίσουμε ὅτι ἡ Ἀποστολικότητα εἶναι ὁ **ἀδιαίρετος** «κλῆρος» ἄνωθεν.

Τό ὅτι δέ ἕκαστος τῶν Ἀποστόλων ἄσκησε ὑπό διάφορες ἱστορικές συνθήκες καί συγκυρίες τήν κοινή «ἐντολή» καί «εὐθύνη», τοῦ δίδει μὲν ἕνα **ἱστορικῆς** ἀξίας ἀπαραράγατο «προβάδισμα» (ὅπως οἱ κατά **πρεσβεία** Ἐθνοὶ τῆς ἀρχαίας Πενταρχίας), **οὐδέν** ὅμως προβάδισμα ἢ «**πρωτεῖο**» σέ Ἀποστολικότητα!

Συγκεφαλαιώνοντας ὅλα τά πῖο πάνω, ὑπογραμμίζομε τίς ἀκόλουθες **βασικώτατες ἀλήθειες** γιά τήν «**Ἀποστολική Διαδοχή**», πού εἶναι τό ἀκατάλυτο «**χρωμόσωμα**» τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας:

- α) Ὅπως **ὅλοι** οἱ «Ἀπόστολοι» διαδέχονται τόν ἕνα καί μόνο Θεάνθρωπο, ἔτσι καί **ὅλοι** οἱ «Ἐπίσκοποι» διαδέχονται «**ὄλους**» τοὺς Ἀποστόλους, ὡς ἐνιαῖο καί **ἀδιαίρετο** Σῶμα.
- β) **Κανείς** Ἀπόστολος (μήτε ὁ «Πρωτόκλητος» Ἀνδρέας, μήτε ὁ «Κορυφαῖος» Πέτρος) δέν δικαιούται νά ἀπομονώσει ἢ νά μονοπωλήσει τήν **Ἀλήθεια** καί τήν **Διαδοχή** τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλά μήτε καί νά διδάξει δικαιούται ὅτι διαθέτει, ἔστω καί ἀπλῶς «σέ μεγαλύτερο βαθμό» (!) ἀπό τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους, τήν ἀπό τοῦ Παρακλήτου χάρη τῆς Ἀποστολικότητος.
- γ) Ἀποτελεῖ κυριολεκτικῶς **βλασφημία** κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό νά τολμᾷ **ἕνας** Ἐπίσκοπος νά θεωρεῖ καί νά ὀνομάζει ἑαυτὸν **μοναδικό** καί **ὑψιστο** φορέα τῆς «**Ἀποστολικῆς διαδοχῆς**», χαρακτηρίζοντας τόν ἑαυτό του ὡς «Vicarius Christi» (Ἀντιπρόσωπο τοῦ Χριστοῦ), τήν δέ Ἔδρα του μοναδική «Ἀποστολική Ἔδρα», ὡς ἐάν οἱ ἄλλες Ἔδρες πού καταλαμβάνονται ἀπό **Κανονικῶς** καθισταμένους Ἐπισκόπους, δέν διαδέχονται σέ **πλήρες μέτρο**(!) τήν χάρη τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς.

Κάποτε λοιπόν θά πρέπει νά **ἀποκαθαρθεῖ**, μέ χριστιανική γενναιότητα, τό διά **ψευδεπιγράφων** «ντοκου-

antee fullness. And only fullness enables genuineness and authenticity.

From all the above it becomes apparent why those who were beyond the Twelve and 'called' in a different manner - but to the same mission - could not be considered 'inferior'. On the contrary, when we consider how decisive the contribution of James the Brother of the Lord was, as the first Shepherd and Bishop, for the **gathering** and **stability** of the first Mother Community of Jerusalem, as well as Paul's contribution for the **evangelization** of the nations, and the purity of the **preaching** of the Gospel, we will realize that Apostolicity is the **undivided** 'lot' given from above.

The fact that each of the Apostles exercised a common mandate and responsibility under different historical circumstances and conditions, gives them of course an inviolate 'precedence' of **historical** value (as does the order of **seniority** among the five ancient Patriarchates), yet it gives **no** priority or 'primacy' whatsoever in terms of Apostolicity!

In summing up all that has been mentioned, we underline the following most **basic truths** concerning **Apostolic Succession**, which are the indispensable '**chromosomes**' of the true Church:

- a) Just as **all** the Apostles succeed the one and only God-Man, so too **all** Bishops succeed **all** the Apostles as a single and **indivisible** Body.
- b) **None** of the Apostles (neither the First-Called Andrew nor the Head Apostle Peter) is entitled to isolate or monopolize the **Truth** and **Succession** of Christ. Nor is one justified in teaching that he possesses the grace of Apostolicity given by the Holy Spirit to a slightly 'greater degree' (!) than the other Apostles.
- c) It is literally a **blasphemy** against the Holy Spirit for one Bishop to dare believe and proclaim himself a **unique** and **supreme** bearer of **Apostolic Succession**, by referring to himself as '**Vicarius Christi**' (Representative of Christ), and to describe his See as the only 'Apostolic See', as if the other Sees that are occupied by **canonically** established Bishops are not successors in **full measure** of the grace of Apostolic Succession!

There must eventually be a brave Christian **purification** of the model of an all-powerful Rome concerning its '**one**', '**supreme**', '**universal**' and '**infallible**' Shepherd - made through, **pseudoepigraphical** 'documents' - based on the example of the 'divinized' idolatrous Roman Emperor!

Only then will all Christendom, and humankind in general, recognize and enjoy the infinite **blessings** ensured by the single and undivided 'common-wealth' of the Apostles of Christ.

Translation by D.K.

μένων» κατασκευασμένο «μοντέλο» τῆς κοσμοκράτειρας Ρώμης περί «**ἐνός**», «**ὑψίστου**», «**παγκοσμίου**», καί «**ἀλαθήτου**» Ποιμένου, κατά τό πρότυπο τοῦ «θεοποιημένου» εἰδωλολάτρου Ρωμαίου Αὐτοκράτορος!

Μόνο τότε θά γνωρίσει καί θά ἀπολαύσει ὀλόκληρη ἡ Χριστιανοσύνη, ἀλλά καί ἡ ἀνθρωπότητα γενικῶς, τίς ἄπειρες **εὐλογίες** πού ἐγγυᾶται ἡ ἐνιαῖα καί ἀδιαίρετη «κοινωνημοσύνη» τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ.

The Freedom of Obedience

by Philip Kariatlis

Obedience is normally understood in terms of submission, which presupposes the resignation of one's will to that of another higher authority. Or it is usually perceived in terms of conforming to some external rules or regulations enforced upon by another more dominant power. Indeed, in today's society, obedience has become synonymous with subjugation and it is believed to demand the total renunciation of one's will and 'blind' submission to that conglomeration of rules enforced by that other higher reality. Accordingly, in most people's consciousness, obedience by extension means to submit to a group of regulations or laws set by a superior authority (which incidentally may not always necessarily be religious – for example it could be ideological or political) and not ask any questions. Hence we have the well-established misconception of 'blind obedience', which stipulates 'doing what you are told' and for this reason it is thought to be enslavement. It follows from this that obedience comes to be seen as a weakness and a contradictory concept for the 'enlightened' or emancipated person since their freedom is brought into question.

Understood in such a superficial manner one can perhaps appreciate why people would even go so far as to point out the utter absurdity of obedience. Believing it to be a feature of the psychologically bound, timid and naive, these people conclude that the practice of obedience is only for the backward and conservative. Indeed in the Hegelian-Marxist dialectic, God is seen as the enemy of freedom since He is perceived as a frightful authority figure who must be obeyed. This inevitably leads to the atheistic syllogism that: 'since I am a free human being I need not obey. If I obey, then I am not a free human being'. Unfortunately this attitude to obedience has not only made its way into contemporary society but also into the Church where many can no longer discern or even appreciate the spiritual, let alone the practical significance of this virtue. For this reason a reflection on obedience is required in order to rediscover its organic link with freedom and life-giving communion.

However, before turning our attention to examine the Church's understanding of obedience it must be pointed out that the reality of this virtue in contemporary society

is not as foreign and detestable as it might first appear. For example, who would question the importance of the obedience displayed by athletes to their trainers as they set out to prepare for forthcoming events. Surely their carefully regulated practice sessions coupled with other rules (dietary *et al.*), which permeate all facets of their lives constitute a kind of 'blind' obedience to the personal judgement of their coach. One also sees the practice of obedience in those students who have an earnest desire to excel at school. They therefore know that they must put themselves entirely in the hands of their teachers if they want to succeed in their studies. Indeed the conscious or sub-conscious significance of obedience is seen in all facets of human existence right from little children whose faith and trust in their parents help immensely in their psychological growth to that of the elderly who entrust their entire well-being, on a daily basis to their doctors. All these examples serve to illustrate the degree to which all people have surrendered themselves to obedience. Indeed it is the practice of obedience which serves to bring about psychological growth and maturity on the part of the obedient person.

Church's Experience of Obedience

In the Greek language, the term 'obedience' (ὕπακοή) or in its verbal form ὑπακούω) is derived from the preposition ὑπό meaning 'under' and the verb 'to listen'. That is, the preposition ὑπό shows the vertical direction in obedience – between the heavenly realm and that of the world. And so obedience is to be understood in the context of an encounter between God and the human person where God 'speaks' and the human person actively listens. Consequently, far from implying a passive attitude to life, obedience is an active function since the action of listening requires a level of attentiveness and focused concentration in order to discern what is being said, especially when this relates to the transcendent yet immanent God. Ultimately obedience implies eagerly awaiting upon God so that with 'ears to hear' we may listen (cf Mk 4:23). In this sense, the meaning of obedience, as it is experienced and lived out by the Church, is entirely foreign to any forms of 'passiveness' or fatalism since it occurs ultimately within the context of a personal relationship with God. On the contrary, obedience is less concerned with the submission of the conscience to

external rules than it is with an inward transformation where life is surrendered to God corresponding to the 'ascent' towards heaven as it is found in the spirituality of the writings of the entire ascetic tradition, an example of which is St John Climacus' *Ladder of Divine Ascent*¹. That is to say, it is only when the will of the ego is abandoned that that person can truly begin share in the eternal life of God.

Indeed in obedience the will (*idion thelema*) is buried (not destroyed) so that the 'spirit' within every human person can be resurrected and become attuned to the 'voice' of God as it is revealed by Jesus Christ and in the Holy Spirit. Far from being negative, obedience as absolute trust in God becomes the means to a life infinitely greater than one's mere biological existence. It becomes clear already that obedience essentially is a fact of communion with God and so only those who cling to this communal mode of existence and strive to live it out can claim to have entrusted themselves to, or become obedient disciples of, God. And in so doing, God begins to indwell or be in an intimate communal relationship with them. Not only does God listen to these faithful people (cf Jn 9:31)² but makes His dwelling place in their hearts:

"All who obey his commandments abide in him and he abides in them. And by this we know that he abides in us, by the Spirit that he has given us" (1Jn 3:24)³.

The significance of God remaining with the obedient ones becomes all the more apparent when we realize, that being the source of life and freedom (primarily freedom from the bounds of death) God calls all out of an isolated existence so that they can enter a relationship with Him. And if communion with God constitutes life, then obedience is that dynamic towards that life. Before further reflecting on the 'freedom of obedience' some brief remarks on the New Testament vision of obedience will be offered, especially as they relate to Christ's filial obedience to God, the Father followed by some examples of obedience from the Patristic ascetical tradition.

Obedience in the New Testament⁴

Reading the New Testament one can easily discern, throughout the entire life of Jesus, the conscious obedience which He displayed towards God His Father. Indeed Christ's obedience involved the unwavering adherence to His Father's will in all moments of His life. In his letter to the Philippians St Paul urged the community to live their life not out of "selfish ambition or conceit" (Phil 2:3) but primarily in humility taking

Christ as their example who was obedient to God even to the point of death:

"who, though he was in the form of God... he humbled himself and became obedient to the point of death - even death on a cross" (Phil 2:6-8).

Such radical obedience, even to the point of death cannot be explained by any logic but will only be appreciated if it is seen from within the radically intimate relationship of profound love and trust that Jesus had to His Father. Indeed all four gospels emphasize this point as can be seen from Jesus Himself who in the gospel according to St John said:

"For I have come down from heaven, not to do my own will, but the will of him who sent me. And this is the will of him who sent me, that I should lose nothing of all that he has given me, but raise it up on the last day" (Jn 6:38-39).

In this case, we see the extent to which St John went in order to emphasize Christ's ministry and teaching in terms of His resolute obedience to all that God His Father had shown Him and given Him to do and say. Indeed what is even more profound is the Scriptures' insistence of Christ's obedience, not only to God but also to other people, including his earthly parents:

"then he went down with them and came to Nazareth, and was obedient to them" (Lk 2:51).

By example during His earthly ministry Jesus showed the significance of obeying the commandments of God even as they are mediated through elders, in this case His earthly parents. As we shall see, this is important especially when it comes to the obedience between two people - that of a disciple to an elder.

Now, the reason for the importance of obedience is clearly stated in the New Testament. It was only in this perfect obedience to God that Christ was able to become the source of the world's salvation. In the letter to the Hebrews we read:

"Although he was a Son, he learned obedience through what he suffered; and having been made perfect, he became the source of eternal salvation for all who obey him" (Heb. 5:8-9).

Just as Christ's obedience to God was the source of all glory and life, so too, our invitation⁵ to obey the Lord becomes our opportunity not only to show our love for Him (cf Jn 14:21-24), but above all to be graced with the gift of freedom in becoming "the glory of God's children" (Rom 8.21). Already within the writings of the New Testament we see the importance of obedience as the means for our ultimate glorification and freedom as God's children.

(to be continued in 2006 Voice of Orthodoxy)

1. So important is obedience that it occupies the second longest chapter in St John Climacus' *Ladder*. Also cf Archbishop Stylianos, "Τά Δύο Ἰψίλων - Ὑβρις καί Ὑπακοή", *Vema* Oct (2005): 3.

2. Jn 9:31 "We know that God does not listen to sinners, but he does listen to one who worships him and obeys his will".

3. Cf also, "and teaching them to obey everything that I have commanded you. And remember, I am with you always, to the end of the age." (Mt 28:20).

4. The negative or restrictive aspect of obedience as it is portrayed in the Old Testament, especially in the Decalogue "You shall not" is transformed in Christ with the manner in which He fulfilled the Law as this is exemplified, in the beatitudes.

5. Note, that Jesus did not command but rather invited people to follow Him as can be seen from the following: "Then he said to them all, "If any want to become my followers, let them deny themselves and take up their cross daily and follow me" (Lk 9:23). That first part of this phrase, 'if any want' is decisive since God compels no one.

ΓΙΑ ΤΟ ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΜΦΟΜΑΣΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ *

Κάποτε μέ πλησίασαν δυό αδελφοί, πού στενοχωροῦσε ὁ ἕνας τόν ἄλλο, καί ἔλεγε ὁ μεγαλύτερος γιά τό μικρότερο: «Τοῦ λέω νά κάνει κάτι καί στενοχωριέται καί στενοχωριέμαι κι' ἐγώ, γιατί σκέπτομαι ὅτι ἂν μέ ἀγαποῦσε καί μ' ἐμπιστευόταν, θά τόν πληροφοροῦσε ὁ Θεός νά τά δεχτεῖ». Καί ὁ μικρότερος ἔλεγε: «Συγχώρεσέ με, Γέροντα, γιατί ἔχω τήν ἐντύπωση ὅτι δέν μοῦ μιλάει μέ φόβο Θεοῦ, ἀλλά σάν νά θέλει νά μέ διατάζει. Καί νομίζω ὅτι γι' αὐτό δέν ἀναπαύεται ἡ καρδιά μου, ὅπως λένε οἱ Πατέρες». Προσέξτε, πῶς ὁ ἕνας ἔριξε τό βάρος στόν ἄλλο, καί κανείς τους δέν κατηγορήσε τόν ἑαυτόν του. Ἄλλοι δυό πού στενοχώρησαν ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ἔβαλαν μέν ὁ ἕνας στόν ἄλλο μετάνοια, παρέμειναν ὅμως ἀνειρήνευτοι. Καί ὁ μέν ἕνας ἔλεγε: «Δέν μοῦ ἔβαλε μέ τήν καρδιά του μετάνοια καί γι' αὐτό δέν ἀναπαύτηκα. Γιατί ἔτσι ἔχουν πεῖ οἱ Πατέρες». Ὁ δέ ἄλλος ἔλεγε: «Ἐπειδή δέν εἶχε προδιατεθεῖ μέ ἀγάπη πρὸς τό πρόσωπό μου, πρὶν ἐγώ τοῦ δεῖξω τή μετάνοιά μου, γι' αὐτό κι ἐγώ δέν ἀναπαύτηκα». Βλέπετε αὐταπάτη, ἀδελφοί μου, βλέπετε πῶς διαστράφηκε ὁ λογισμός τους: Ὁ Θεός γνωρίζει πόσο μεγάλη κατάπληξη μοῦ προξενεῖ τό ὅτι ἀκόμα καί τούς Πατέρες χρησιμοποιοῦμε, σύμφωνα μέ τά θελήματα μας τά πονηρά, γιά νά χάσουμε τίς ψυχές μας. Ἐπρεπε νά πάρει καθένας ἐπάνω του τήν εὐθύνη καί νά κατηγορήσει τόν ἑαυτόν του καί νά πεῖ: «Δέν ἔβαλα εἰλικρινά μετάνοια στόν ἀδελφό μου γι' αὐτό δέν τόν ἀνέπαυσε ὁ Θεός». Ὁ δέ ἄλλος νά πεῖ: «Ἐγώ δέν εἶχα τήν καρδιά μου ἔτοιμη νά συγχωρέσει καί ν' ἀγαπήσει τόν ἀδελφό μου, πρὶν αὐτός μοῦ ἐκφράσει τή μετάνοιά του καί γι' αὐτό δέν τόν ἀνέπαυσε ὁ Θεός». Ἐτσι θά ἔπρεπε νά κάνουν καί οἱ προηγούμενοι. Ὁ μέν πρῶτος ἔπρεπε νά πεῖ «Ἐγώ μιλάω μέ αὐθάδεια γι' αὐτό δέν ἀναπαύει ὁ Θεός τόν ἀδελφό μου». Καί ὁ ἄλλος ἔπρεπε νά λογίζε-ται: «Ὁ ἀδελφός μου μοῦ δίνει ἐντολές μέ ταπείνωση καί ἀγάπη, ἀλλά ἐγώ εἶμαι ἀνυπότακτος καί δέν ἔχω φόβο Θεοῦ». Ἄλλ' ὅμως κανένας τους δέν βρῆκε τό σωστό δρόμο καί δέν κατηγορήσε τόν ἑαυτόν του. Ἀντίθετα καθένας ἔριξε τό βάρος στόν ἄλλο.

Νά, γι' αὐτό δέν μπορούμε νά προκόψουμε, γι' αὐτό δέν βρίσκουμε ὠφέλεια σέ τίποτα, ἀλλά περνᾶμε ὅλο τόν καιρό μας σαπίζοντας ἀπό τούς λογισμούς, πού κάνουμε ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν μας, καί κατατσακίζομαστε. Ἐπειδή καθένας δικαιώνει τόν ἑαυτόν του. Καθένας ἀφήνει τόν ἑαυτόν του, ὅπως εἶπα, χωρίς νά ἐφαρμόζει τίποτα. Καί ὅλοι μας ἔχουμε τήν ἀπαίτηση νά τηροῦν οἱ ἄλλοι τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί δέν μπορούμε νά συνεπιστοῦμε νά κάνουμε τό καλό, γιατί ἂν ποτέ καί τό ἐλάχιστο μάθουμε, ἀμέσως ἀπαιτοῦμε ἀπό τόν ἀδελφό μας νά τό ἐφαρμόσει, κατηγορώντας τον καί λέγοντας: «Πρέπει νά κάνει αὐτό» ἢ «γιατί αὐτό δέν τό ἔκανε ἔτσι»; Γιατί νά μὴν ἀπαιτοῦμε καλύτερα ἀπό τούς

THAT A PERSON SHOULD BLAME HIMSELF *

85. Two brothers once approached me, upset with each other. The elder brother said about the younger that, "I tell him to do something, but he gets upset and so do I, thinking that if he had faith and love towards me, he should accept whatever I tell him with assurance". The younger brother said to me, "Forgive me, father, I have the feeling that he doesn't speak to me with fear of God, but because he wants to order me about. I think that this is why my heart doesn't have the assurance of which the Fathers speak". Bear in mind how they both blamed each other and neither of them accused himself. Another two brothers were also upset with each other, even after making a bow to each other. One of them said that the other "didn't make the bow with his whole heart and this is why he did not have the assurance, as the Fathers say". The other said that, "Because he was not completely disposed with love towards me before I showed him my repentance, I don't have assurance, too". Do you see the shame here, my brother? Do you see what a perversion of thought this is? God knows how much it amazes me that we use the sayings of the Fathers to suit our own evil will and the destruction of our souls. Each one of them should have blamed himself. One should have said, "I did not make the bow towards my brother with all my heart and this is why God has not assured him". The other should have said, "I myself was not perfectly disposed in love towards my brother, before he showed his repentance to me and this is why God has not assured him". The other two I mentioned earlier should have acted in the same way. The first brother ought to have said, "I speak with boldness and for that reason, God does not assure my brother". The other should also have thought that, "My brother commands with humility and love but I am disobedient and do not have the fear of God". None of them found the way and condemned himself but each one of them blamed his neighbour.

86. This is why we make no progress, why we get no benefit from anything. We spend our whole time rotting from thoughts. Because everyone justifies himself. Each one leaves himself alone, as said before, and demands the commandments from his neighbour. This is why we are not conscientious in doing good, because if we have been just a little illumined, we immediately demand the same of our brother. We blame him and say that, "He should do that" or "Why didn't he do it like that?" Why do we not demand the keeping of the commandments from ourselves and condemn ourselves as transgressors?

(to be continued)

* Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

ἑαυτούς μας νά ἐφαρμόζουμε τίς ἐντολές καί νά μὴν κατηγοροῦμε τούς ἑαυτούς μας σάν παραβάτες;

(συνεχίζεται)

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββᾶ Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού

Κατά τον μήνα Ὀκτώβριο, ὁ Σεβασμιώτατος:

–Παρηκολούθησε τούς ἑορτασμούς εἰς τό Marrickville Town Hall γιά τά 50 χρόνια τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως εἰς τήν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν μας μέ γενικό θέμα: «Μαρτυρία καί Κατήχηση». Μετά τήν εἰσαγωγική ὁμιλία τοῦ Προεδρεύοντος τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως, Καθηγητοῦ κ. Μιχ. Ἀντωνιάδη, καί τήν ὀλοκλήρωση τοῦ ἑορταστικοῦ προγράμματος, ὠμίλησε ὁ Σεβασμιώτατος ἐπικαίρως διά τήν εὐθύνη μιᾶς ἐκάστης τῶν τάξεων, Κλήρου καί λαοῦ εἰς τήν ζωὴ τῆς Ἐνορίας καί τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ὡς συνόλου. Ἐπ' εὐκαιρία ἔδωκε καί ἀνάλογο ποιμαντορικό μήνυμα ἀπό τό ραδιοφωνικό πρόγραμμα «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» (1-10-05).

–Ἐπεσκέφθη καί ἐφέτος τήν ἐκδρομὴ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων εἰς τό Centennial Park, συνέφαγε μέ γονεῖς, Κατηχητὰς καί Κατηχητόπαιδα, ὠμίλησε καταλλήλως καί διένειμε ἀναμνηστικὰς εἰκονούλας εἰς ἕνα ἕκαστον εἰς εὐλογία (3-10-05).

–Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς Διάκονον Ἀθ. Γιάτσιον μετὰ τῆς συζύγου του Διακόνισσας Καρίνας, ἐν ᾧψει τῆς εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίας τήν προσεχῆ Κυριακῆ (5-10-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Πάντων Belmonte. Παρεκάθησε στό κοινό γεῦμα ἀπό τό ὁποῖο τά ἔσοδα εἶχαν ὀρισθεῖ ἐκ τῶν προτέρων γιά ἐνίσχυση τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς. Μαζί μέ τίς ἐπί τόπου δωρεές συνδαιτημόνων, τό σχετικό ποσό ἀνῆλθε εἰς \$18.000. Ἐπ' εὐκαιρία ὠμίλησαν σχετικῶς ὁ π. Χρ. Τριανταφύλλου, ὁ Πρόεδρος κ. Π. Κουρούσης καί ὁ Τελετάρχης κ. Χ. Κανδαλέπας. Τήν τελετὴν ἐκλείσει ὁ Σεβασμιώτατος δι' ἀναλόγου προσλαλιᾶς, ἐκφράσας καί τὰς εὐχαριστίας διδασκόντων καί διδασκομένων (9-10-05).

–Ἐδέχθη τό ζεῦγος Σωκράτους καί Ἄννης Ντόκου, ἐκ

Ἀναμνηστικὴ φωτογραφία ἀπὸ τούς ἑορτασμούς εἰς τό Marrickville Town Hall γιά τά 50 χρόνια τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καί τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ.κ. Στυλιανός μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Παντανάσσης π. Στεφάνου, τοῦ Καθηγητοῦ κ. Μιχαήλ Ἀντωνιάδη καί πλήθους μαθητῶν καί μαθητριῶν τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων (1-10-05).

τῶν κυριωτέρων συνεργατῶν εἰς τό Κατηχητικόν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καί τὰ ἐν γένει προγράμματα τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως (12-10-05).

–Ἐδέχθη τόν Ἱερομόναχον Σιλουανόν, Ἱερ. Προϊστάμενον εἰς τόν Ἱ. Ναόν Παναγίας Mt Gravatt Βρισβάνης, καί τόν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Παν. Μπουρμποῦ (13-10-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Τιμίου Σταυροῦ Wollongong, παρεκάθησε δέ εἰς τό ἐν συνεχείᾳ ἐπίσημο γεῦμα τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 50 ἐτῶν τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος. Μεταξύ τῶν ἄλλων ἐπισήμων, ὠμίλησε καί ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τό πλαίσιο τοῦ ἑορταστικοῦ προγράμματος, ἀπένειμε δέ εἰς τό τέλος 20 Ποιμαντορικῆς Εὐαρέσκειες σέ πρόσωπα πού εἶχαν προσφέρει πολὺτιμες ὑπηρεσίες εἰς τήν Ἐνορία-Κοινότητα (16-10-05).

–Ἐτέλεσε τόν Ἁγιασμό ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Παναυστραλιανοῦ Συνεδρίου τῶν Κέντρων Προνοίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τούς χώρους τοῦ Sports Hall of Fame εἰς τό Brighton-Le-Sands, καί ὠμίλησε ἐπὶ τῶν κατευθυντηρίων γραμμῶν στίς ὁποῖες θά πρέπει νά ἀναπτυχθεῖ ἐφ' ἐξῆς τό πολὺπλευρο ἔργο τῆς κοινωνικῆς πρόνοιᾶς τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε καί τά ἐπόμενα 30 χρόνια δράσεώς των νά εἶναι ἐξ ἴσου εὐλογημένα (17-10-05).

–Ἐδέχθη τόν ἐν Hobart Τασμανίας ἱερατεύοντα π. Τιμ. Εὐαγγελινίδη, ὁ ὁποῖος καί ἐνημέρωσε διά τήν πρόοδον τῆς ἐκεῖ νεοπαγοῦς Ἐνορίας. Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Μ. Ἑσπερινό εἰς τόν πανηγυρίζοντα

Ἀπὸ τόν ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Παναυστραλιανοῦ Συνεδρίου τῶν Κέντρων Προνοίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (Σύδνεϋ 17-10-05).

Ἀναμνηστικὴ φωτογραφία τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἀνά τήν Αὐστράλιαν Κέντρων Προνοίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς οἱ ὁποῖοι μετέβησαν εἰς τό Συνέδριον (Σύδνεϋ 17-10-05).

Ἰ. Ναὸ Ἁγ. Γερασίμου εἰς τὸ Leichhardt. Εἰς τὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας ἀπένειμε τὸ Ὁφρικόριον τοῦ Οἰκονόμου εἰς τὸν ἕκ τῶν ἀποφοιτῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς εὐόρκως ἱερατεύσαντα π. Λυσίμαχο Κώστογλου, παρεκάθησε δὲ καὶ εἰς τὸ ἐν συνεχείᾳ ἑόρτιον Δεῖπνον, εἰς τὸ ὁποῖον μεταξύ ἄλλων ἐπισήμων παρεκάθησε καὶ ἡ κα Deborah Costa, σύζυγος τοῦ Πολιτειακοῦ Ὁμογενοῦς Ὑπουργοῦ Michael Costa (19-10-05).

—Παρηκολούθησε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον NNO τὴν Συναυλία πού ἔδωκε ἡ Χορωδία Millennium τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπὸ τὴν Διεύθυνση τοῦ Γιώργου Ἑλλη, μέ τὸν τίτλο «Μικρὰ Ἀσία-Δόξα καὶ Τραγωδία». Κύριος χορηγὸς τῆς Συναυλίας ὑπῆρξε ἡ «National Australia Bank». Τελετάρχης καὶ Εἰσηγητὴς εἰς ὅλο τὸ πρόγραμμα ἦταν ὁ κ. Ν. Πάππας, γνωστὸς Δικηγόρος καὶ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Εἰς τὸ τέλος ὠμίλησε καταλλήλως ὁ Σεβασμιώτατος καὶ συνεχάρη ὅλους καὶ ἕνα ἕκαστο διὰ τὴν συμβολή του (21-10-05).

—Παρηκολούθησε εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικό Ναό, συμπροσευχόμενος, τὴν καθιερωμένη Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, μέ προεξάρχοντα τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ἀπολλωνιάδος, Συλλειτουργοὺς πολλοὺς Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους. Εἰς τὸ τέλος ὠμίλησε καταλλήλως ὁ Σεβασμιώτατος διὰ τὴν ἀπαράμιλλη λιτότητα καὶ ἐκκλησιολογικὴ σπουδαιότητα πού χαρακτηρίζουν τὴν ἀρχαϊκὴ αὐτὴ Λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας (23-10-05).

—Ἐδέχθη τὸν ἐξ Ἑλλάδος Ὑπουργό Ἐργασίας κ. Π. Παναγιωτόπουλο, συνοδευόμενο ἀπὸ ὑπηρεσιακοὺς συνεργάτας του καὶ τὸν ἐν Σύδνεϋ Γενικό Πρόξενο κ. Ἰω. Ραπτᾶκη, καὶ εἶχε ἄκρως ἐνδιαφέρουσα μετὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ συζήτηση ἐπὶ καιριῶν θεμάτων τῆς Ὁμογενείας (24-10-05).

—Μετέβη ὁδικῶς μετὰ τοῦ Ἀρχidiaκόνου Σωφρονίου εἰς Queanbeyan καὶ ἐτέλεσε τὸν Ἑσπερινὸ εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Δημητρίου, ὀμιλήσας καταλλήλως καὶ φιλοξενηθεὶς ἐν συνεχείᾳ μετὰ τῶν Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν συνεργατῶν τῆς Ἑνορίας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐκ τῶν Συμβούλων καὶ δωρητῶν αὐτῆς κ. Ἀ. Κουντούρη (25-10-05).

—Προεξῆρχε τῆς Θ. Λειτουργίας εἰς τὸν αὐτὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν, ἐκήρυξε καταλλήλως καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε εἰς τὸ κοινὸ ἑόρτιο γεῦμα (26-10-05).

—Ἐδέχθη τὸν πρῶτον Πρόεδρο τῆς Uniting Church καὶ διαπρεπῆ Θεολόγο Rev. D' Arcy Wood, καὶ εἶχε ἐποικοδομητικὴ μετ' αὐτοῦ συνομιλία ἐπὶ τῶν ὅρων ὑπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συνεχισθεῖ ἀπὸ μέρους μας ὁ ἀνασταλείς ἐτήσιος τοπικὸς Θεολογικὸς Διάλογος μέ τὴν Uniting Church (27-10-05).

—Ἐδέχθη τὸν νέον προεδρεύοντα τοῦ Δ.Σ. τῶν ἐν Σύδνεϋ Ἰδρυμάτων τῆς Βασιλειάδος κ. Α. Johnson. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, παρέστη μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου εἰς τὴν ἐτήσια Γενικὴ Συνέλευση καὶ μετὰ τὰς γενομένας Ἀρχαιρεσίας, ὠμίλησε ἐκ νέου διὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐκλιπόντος Καθηγητοῦ ἀειμνήστου Κ. Μαλάνου, συνεχάρη τὸν διαδεχθέντα αὐτὸν κ. Johnson καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπανεκλεγέντας, ἢ διὰ πρῶτην φοράν ἐκλεγομένους εἰς τὸ Δ.Σ., καὶ ἐξέφρασε πρὸς ὅλους, τὸσον τὰ Μέλη τοῦ Προσωπικοῦ, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς Κληρικούς π. Ἰωάν Καπέτα πρωτίστως καὶ τὸν βοηθὸν αὐτοῦ π. Νικ.

Στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν Συναυλία «Μικρὰ Ἀσία - Δόξα καὶ Τραγωδία» τῆς Χορωδίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Millennium Choir (21-10-05).

Σταυρόπουλον, τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἰδίου προσωπικῶς (27-10-05).

—Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Αἰκατερίνης ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 25ετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας. Ἀργότερα παρεκάθησε καὶ εἰς τὸ ἐπίσημο γεῦμα, τὸ ὁποῖο παρετέθη γιὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐπέτειο εἰς τὸ ὁμογενειακὸ Κέντρο Twin Restaurant μέ πλουσιοῦς ἑορταστικὸ πρόγραμμα. Τελετάρχης ἦτο ὁ Καθηγητὴς Νεοελληνικῶν κ. Π. Βαρβαρέσος. Κύρια ὀμιλήτρια ἡ δικηγόρος σύζυγος τοῦ Παν. Βαρβαρέσου. Ὁμίλησε ἐπίσης ὁ Δήμαρχος τῆς περιοχῆς Mascot κ. Ron Hoenig καὶ τὴν ὅλην τελετὴν κατέκλεισε ὁ Σεβασμιώτατος (30-10-05).

—Ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν πανηγυρικὸ Ἑσπερινὸ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγ. Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Νικολάου Marrickville (ὅπου τὸ σχετικὸ Παρεκκλήσιο τῶν Ἁγίων), καὶ ἐκήρυξε καταλλήλως (31-10-05).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ

Κατά τόν μήνα Ὀκτώβριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville (2-10-05).

–Συνοδεύομενος ἀπό τόν π. Στυλιανό Σκούτα, ἐπεσκέφθη τήν οἰκογένεια τοῦ ἀειμνήστου Stevan Firulovic, Σερβικῆς καταγωγῆς, μαθητοῦ τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγ. Σπυριδωνος, ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη εἰς ἀτύχημα, καί διεβίβασε εἰς αὐτήν τά συλλυπητήρια τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καί τοῦ Σεβασμιωτάτου (5-10-05).

–Παρεκάθησεν εἰς τήν συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

–Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τούς Αἰδ. Πρωτοπρεσβύτερον π. Νικ. Τσουλουκίδη, Οἶκον. π. Νικόλαον Μποζίκην καί τόν ἐκ τῆς ἱ. Μητροπόλεως Κυθήρων ἐπισκέπτην κληρικόν Αἰδ. π. Εὐάγγελον Σκλάβον (7-10-05).

–Ἐλειτούργησεν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Αἰκατερίνης Mascot καί, ἀδεία τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Στυλιανοῦ, ἐχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τόν Διάκονον π. Ἀθανάσιον Γιάτσιον, ὁμιλήσας καταλλήλως. Ἐν συνεχείᾳ, μεθ' ὄλων τῶν κληρικῶν καί πιστῶν, παρεκάθησεν εἰς κοινήν τράπεζαν (9-10-05).

Ἀπό τήν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ Διακόνου π. Ἀθανασίου Γιάτσιου (9-10-05)

–Προήδρευσε τῶν συνεδριάσεων τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς NNO καί ἐν συνεχείᾳ τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (11-10-05).

–Ἐδέχθη τήν νέαν Σύμβουλον Ἐκπαιδεύσεως τοῦ Γενικοῦ Προξενείου Dr Δήμητρα Γούλα συνοδευόμενη ἀπό τήν κα Γιώτα Τσίνου (13-10-05).

–Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς πάντων τῶν Κυπρίων Ἁγίων, ἐλειτούργησεν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Σπυριδωνος Kingsford. Εἰς τήν θ. Λειτουργίαν παρέστησαν ὁ Ὑπατος Ἀρμοστής τῆς Κύπρου κ. Ἀχιλλέας Ἀντωνιάδης, οἱ Προέδροι τῶν Κυπριακῶν Σωματείων καί πλῆθος πιστῶν (16-10-05).

–Ἐκπροσωπῶν τόν Σεβασμιώτατον, παρεκάθησεν καί ὠμίλησεν καταλλήλως εἰς ἑορτιον Δεῖπνον ἐπί τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Παναυστραλιανοῦ Συνεδρίου τῶν Κέντρων Προνοίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καί τήν συμπλήρωσιν 30 ἐτῶν ἀπό τήν ἴδρυσιν τοῦ Κέντρου Προνοίας ἐν Σύνδευ καί ὠμίλησε καταλλήλως. Εἰς τό Δεῖπνον παρέστη ὁ Ὑπουργός γιά ὑποθέσεις αὐτοχθόνων κ. Μίλτος Ὀρκόπουλος, ἐκπροσωπῶν τόν Premier τῆς NNO.

–Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου NNO (17-10-05).

–Ἐδέχθη τόν Πρόεδρον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγ. Ἰωάννου Parramatta κ. Κοσμᾶ Δημητρίου μετά μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί συνεζήτησαν θέματα τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος (18-10-05).

–Ἐδέχθη τόν κ. Ἄντων. Μαούδη ἐκ τοῦ Κέντρου Προνοίας Darwin. Ἐπίσης ἐδέχθη τόν Αἰδ. π. Τιμόθεον Εὐαγγελινίδη ἐκ Τασμανίας.

Συνοδεύομενος ἀπό τόν π. Κων/νο Βαρυπάτη, ἐπιθεώρησε τίς ἐργασίες ἐπεκτάσεως τοῦ ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Στυλιανοῦ Sutherland (19-10-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα ἱ. Ναόν Ἁγ. Γερασίμου Leichhardt (20-10-05).

–Ἐδέχθη τόν π. Κωνσταντῖνον Τσάκαλο μετά τῆς πρεσβυτέρας του Αἰκατερίνης, ἐκ τῆς Ἑνορίας Ἁγ. Ἰωάννου Cairns. Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον παρηκολούθησε τήν Συναυλία «Μικρά Ἀσία, δόξα καί τραγωδία» τῆς Χορωδίας τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Millennium Choir στό Auditorium τοῦ Πανεπιστημίου N.S.W. (21-10-05).

–Ἐκπροσωπῶν τόν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εἰς τήν ἐπίσημη Ἑσπερίδα τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Τιμίου Σταυροῦ Wollongong, ἐπί τῇ συμπληρώσει 50 ἐτῶν ἀπό τῆς ιδρύσεώς της καί ὠμίλησε καταλλήλως (22-10-05).

–Παρουσία πλῆθους πιστῶν ἐτέλεσε εἰς τόν Καθεδρικόν ἱ. Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, τήν ἐπ' ὄνοματι τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου φερομένη ἀρχαία θ. λειτουργία. Εἰς τό τέλος, ὁ συμπροσευχόμενος Ποιμενάρχης μας κ.κ. Στυλιανός ὠμίλησε περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς λειτουργίας αὐτῆς (23-10-05).

–Ὑπεδέχθη εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς τόν Ὑπουργόν Ἐργασίας τῆς Ἑλλάδος κ. Πάνο Παναγιωτόπουλο καί τούς συνεργάτας του καί παρεκάθησεν εἰς τήν συνάντησιν τήν ὁποίαν εἶχον μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας (24-10-05).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινόν, εἰς τόν πανηγυρίζοντα ἱ. Ναόν Ἁγίου Δημητρίου St. Mary's (25-10-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα ἱ. Ναόν (26-10-05).

–Μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Καμπέραν, ὅπου ἐτέλεσε τήν Ἐξόδιον Ἀκολουθία τοῦ ἀειμνήστου Εὐαγγέλου Λιάγγη, κτήτορος τοῦ ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Batemans Bay καί ὠμίλησε καταλλήλως, διαβιβάσας πρὸς τήν σύζυγόν του καί τήν λοιπὴν οἰκογένειαν τά θερμά συλλυπητήρια τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Στυλιανοῦ (27-10-05).

Ἀπό τήν κατάθεσιν στεφάνων εἰς τό μνημεῖον τῶν πεσόντων, ἐπί τῇ Ἑθνικῇ Ἑορτῇ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου (30-10-05).

—Ελειτούργησε, ἐκήρυξε καὶ ἐτέλεσε τὴν ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου Δοξολογίαν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου, τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν καὶ ἄλλων ἐπισήμων. Εἰς τὸ τέλος, εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων, ἐγένετο κατάθεσις στεφάνων ὑπὸ τῶν ἐπισήμων καὶ τῶν διαφόρων Συλλόγων, ἀπηγγέθησαν ποιήματα ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τῶν τριῶν Διγλώσσων Κολλεγίων μας καὶ ἀπηύθυνεν ἐόρτιον χαιρετισμὸν ὁ Γενικός Πρόξενος κ. Ἰωάν. Ραπτᾶκης. Μετὰ ταῦτα ἀκολούθησε ἡ καθιερωμένη Δεξίωσις τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (30-10-05).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλέστατου** **Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

—Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν Ἱ. Μονὴν Παναγίας Γοργοπηκῆς εἰς Geelong παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν. Ἀκολούθησε μοναστηριακὴ τράπεζα εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησεν ὁ Θεοφιλέστατος, οἱ ἱερεῖς πού ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν, οἱ ἱεροψάλτες καὶ ἡ Καθηγουμένη αὐτῆς (1-10-05).

—Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Thomastown ἐπὶ τῇ 12ῃ ἐπετειῶ τῆς θεμελιώσεως αὐτοῦ. Ἀκολούθησε γεῦμα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ (2-10-05).

—Ἐδέχθη τὸν κ. Ἀντώνιον Τσιγκούνην, ἐκ Σύνδνεϋ, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ ἀδερφοῦ του Πανοσ. π. Ἰακώβου Τσιγκούνην.

Ἐδέχθη τὸν κ. Παναγιώτην Καραμῆτον ἐκ Μελβούρνης διὰ προσωπικὸν τοῦ θέμα (3-10-05).

—Ἐδέχθη τοὺς κ.κ. Μιχαήλ Σαρροῦ, Πρόεδρον, Βασιλεῖον Σταματίου, Γραμματέα, καὶ Γεώργιον Φουσεάκαν, Κηδεμόνα τῆς Ἑνορίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Mildura καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν τὸ πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζουν μέ τὴν Φιλόπτωχον τοῦ Ναοῦ (4-10-05).

—Ἐδέχθη τὸν νέον ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἱ.Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Richmond, μετὰ τῶν μελῶν τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν τὴν ἐν γένει κατάστασιν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος καὶ τοὺς τρόπους ἀντιμετωπίσεως τῶν προβλημάτων τῆς (6-10-05).

—Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ Northcote καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου (9-10-05).

Τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν κατὰ τὴν πανηγυρικὴν θ. Λειτουργίαν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Παναγίας Γοργοπηκῆς Geelong, ὅπου ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν ὁ Θεοφ. Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ (1-10-05)

—Ἐδέχθη τὸν αἰδεσ. π. Χρῆστον Θεοδωρίδην, τὸν ὁποῖον, κατ' ἐντολὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐδιόρισεν ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς Geelong (10-10-05).

—Προέστη συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (11-10-05).

—Ἐδέχθη τὸν αἰδεσ. π. Βογαν Ρορον προκειμένου νά τὸν εὐχαριστήσῃ ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὰς ὑπηρεσίας πού προσέφερε ὑπηρετῶν ὡς ἐφημέριος εἰς τὸν ἱερόν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Geelong εἰς τὴν ὁποίαν προσφᾶτως ἐδιόρισθη ὁ αἰδεσ. π. Χρῆστος Θεοδωρίδης. Ὁ αἰδεσ. π. Βογαν ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του, διότι τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νά διακονήσῃ εἰς τὴν Ἱεράν ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ ἐδήλωσε πρόθυμος νά μᾶς ἐξυπηρετήσῃ εἰς τὸ μέλλον ἐφ' ὅσον προκύψῃ ἀνάγκη (13-10-05).

—Προέστη ἱερατικῆς Συνάξεως.

—Ἐδέχθη τοὺς Σταῦρον Ἰβανόν, ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, μετὰ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ Ἄννης Τσιγκούνη καὶ τῆς μητρὸς Μαρίας Τσιγκούνη ἐκ Σύνδνεϋ, τοὺς ὁποίους ἐσυνώδευεν ὁ πανοσ. π. Ἰακώβος Τσιγκούνης ἐντεῦθεν (14-10-05).

—Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξε ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Εὐσταθίου South Melbourne (23-10-04).

—Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Θείας Σκέπης τῆς Ρωσσοφώνου Ἑνορίας μας South Yarra, ἀκολουθοῦσα τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ καὶ πανηγύρει αὐτῆς. Ἀκολούθησεν ἐόρτιον γεῦμα εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησεν ὁ Θεοφιλέστατος καὶ ὁ ἱερατικῶς προϊστάμενος αὐτῆς π. Τύχων μεθ' ὄλων τῶν Ἑνοριτῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ (16-10-05).

—Ἐδέχθη τὸν Πανοσ. π. Ἰακώβου Τσιγκούνην μετὰ τῶν Κηδεμόνων τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἀγίων Ἀναργύρων Oakleigh καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν τὰ προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς.

—Ἐδέχθη τὸν ἀγιογράφον κ. Peter Stefanovic.

—Παρηκολούθησε τὴν μηνιαίαν ὁμιλίαν τῆς Νεολαίας εἰς τὸν Ἱ.Ν. τοῦ Ἀγίου Εὐσταθίου μέ ὁμιλιτῆ τὸν κ. Θεόδωρον Θεοδώρου καὶ θέμα «Ἑνοριακές καὶ Κοινοτικές Ἐκκλησίες: Ποία ἡ διαφορά μεταξύ τῶν δύο;» (17-10-05).

—Παρέστη εἰς συνεδρίασιν τοῦ Board τοῦ Γηροκομείου καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ Board τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου πού ἔλαβαν χώραν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Βασιλειᾶδος.

—Ἐδέχθη τετραμελῆ ἐπιτροπὴν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος North Altona μετὰ τοῦ ἀρχιετέκτονος κ. Γεωργίου Πουράκη καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν τὸ θέμα τῆς ἀνεγέρσεως νέου ἱεροῦ Ναοῦ εἰς τὸ οἰκόπεδο τὸ ὁποῖον ἠγόρασαν πρό ἐτῶν (18-10-05).

—Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ νέου Ἀσκητοῦ εἰς τὸν Ἱ.Ν. Ἀγίου Νεκταρίου Fawkner (19-10-05).

—Ελειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ.Ν. τοῦ Ἀγίου Εὐσταθίου καὶ ἐτέλεσεν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου, προστάτου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, παρουσίᾳ ἐλλήνων ἀστυνομικῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὑπηρετούντων εἰς τὴν Ἀστυνομία τῆς Πολιτείας τῆς Βικτωρίας καὶ τῆς Κοινοπολιτείας τῆς Αὐστραλίας. Ἀκολούθησεν δεξίωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὴν ὁποίαν παρέστη καὶ ὁ

Στιγμιότυπο από την Θ. Λειτουργίαν επί τη μνήμη του προστάτου του Αστυνομικού Σώματος Αγίου Μεγαλομάρτυρος Άρτεμίου. Διακρίνονται μέλη του Σώματος Βικτωρίας και της Κοινοπολιτειακής Αστυνομίας και τό πλήθος κόσμου (23-10-05).

Θεοφιλέστατος (23-10-05).

—Εδέχθη τόν κ. Δημήτριον Μέγα, Ταμείαν, τῆς Ἑνορίας τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Clayton, ὁ ὁποῖος ἐνημέρωσεν αὐτόν διά τήν οικονομικήν κατάστασιν τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας.

—Συνοδευόμενος ὑπό τοῦ αἰδεσ. π. Χρήστου Δημολιάνη, παρέστη εἰς τήν ἐκδήλωσιν τῶν τελειοφοίτων τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Templestowe (24-10-05).

—Εδέχθη τās κυρίας Ἀναστασίαν Καρυπίδου, Σύμβουλον τῆς Δημαρχίας τῆς Θεσσαλονίκης, καί Μαρίαν Λεωνίδου, Προϊσταμένην τοῦ Δ΄ Διαμερίσματος τῆς ἐν λόγῳ Δημαρχίας συνοδευόμενας ὑπό τοῦ κ. Ἐλευθερίου Κουβαριτάκη, Γενικοῦ Προξένου ἐν Μεμβούρῃ καί Παύλου Μαυρουδιῆ,

Στιγμιότυπα ἀπό τήν ἐκδήλωσιν τῶν τελειοφοίτων τοῦ Κολλεγίου "Ἅγιος Ἰωάννης". Διακρίνονται ὁ Θεοφιλέστατος μεθ' ὅλης τῆς τάξεως (ἄνω) καί μετὰ τοῦ κ. Κων. Κόντη, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Κολλεγίου κ. Μούρτζιου κ. ἄ. (κάτω) (24-10-05).

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ συνοδευόμενος ἀπό τόν κ. Κων/νον Κόντη ἐπεσκέφθη καί ἐπιθεώρησε τήν Ἐκθεση «Ἑλληνικοῦ Θησαυροῦ» τοῦ Μουσείου Μπενάκη εἰς τό Immigration Museum, ὅπου καί ἐψαλλε ἡ χορωδία τοῦ Ὁσίου Δαυῖδ τοῦ Ψαλμοδοῦ (27-10-05).

Προέδρου τοῦ Συλλόγου τῶν Θεσσαλονικέων.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale (25-10-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale καί τήν μεσημβριάν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν οἰκίαν τοῦ αἰδεσ. π. Ἐμμανουήλ Λυκοπάντη, ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ (26-10-05).

—Τό ἀπόγευμα ἐδέχθη τόν κ. Κων/νον Κόντη, μετὰ τοῦ ὁποῖου συνεργάσθη ἐπί ὑπηρεσιακῶν θεμάτων καί ἐν συνεχείᾳ συνοδευόμενος ὑπ' αὐτοῦ, μετέβησαν εἰς τό Immigration Museum κατόπιν προσκλήσεως καί παρέστησαν εἰς τά ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως «Ἑλληνικοῦ Θησαυροῦ» τοῦ Μουσείου Μπενάκη (27-10-05).

—Εδέχθη τοὺς κ.κ. Κων/νο Κόντη καί Παναγιώτη Πάτση καί συνεργάσθη μετ' αὐτῶν ἐπί θεμάτων ἀφορών-των τό Κολλέγιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (28-10-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ν. τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale. Μετὰ τήν Θεία Λειτουργία ἐψάλλη Δοξολογία ἐπί τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετείῳ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου κ. Ε. Κουβαριτάκη, τῆς ἐκπροσώπου τοῦ Δημάρχου τῆς Θεσσαλονίκης κ. Ἀναστασίας Καρυπίδου, τοῦ κ. Κωνσταντίνου Κόντη, Προέδρου τῆς Ἐνώσεως Ἑνοριῶν καί Κοινοτήτων Μεμβούρνης καί Βικτωρίας, μαθητῶν καί μαθητριῶν τοῦ ἀπογευματινοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας καί πλήθους πιστῶν. Ἀκολούθησε γεῦμα ὑπό τῆς Ἑνορίας εἰς τήν αἴθουσαν ἔναντι τοῦ Ἱ. Ναοῦ εἰς τό ὁποῖον παρεκάθησεν ὁ Θεοφιλέστατος, οἱ ἐπίσημοι καί τά μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου.

—Εἰς τόν Ἱ. Ν. τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading εὐλόγησε τοὺς γάμους τῶν Φωτίου Μιχαηλίδη καί Σταυρούλας Κακάβα, θυγατρὸς τοῦ αἰδεσ. π. Σταύρου Κακάβα, ἱερατικῶς Προϊσταμένου τοῦ Ναοῦ καί διαβίβασε πρὸς αὐτοὺς τās εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας.

—Ἐπεσκέφθη τήν πανήγυριν τήν ὁποίαν ὀργάνωσε ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ εἰς τό προ-αύλιον χώρον αὐτῆς καί ἡ ὁποία ἐστέφθη ὑπὸ ἀπολύτου ἐπιτυχίας (30-10-05).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τοῦ Ὁσίου Δαυῖδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ εἰς τόν Ἱ. Ν. τῆς Παναγίας Σουμελᾶ Keilor (31-10-05).

Γ' - Ε΄ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνησης τοῦ Θεοφιλεστάτου
Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου

Κατά τόν μήνα Ὀκτώβριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Παντελεήμονος Glenelg καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε ἀποχαιρετιστήριο γεῦμα παρατεθέν ὑπό τοῦ Ἐνοριακοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, εἰς ἔνδειξιν εὐχαριστιῶν πρὸς τόν ἀπερχόμενον Ἱεροψάλτην τοῦ Ναοῦ κ. Ἀλέξανδρον Καλλονιάτην, ἀναχωροῦντα λόγῳ ἐπαγγελματικῶν ὑποχρεώσεων διὰ Καμπέρραν, πρὸς τόν ὁποῖον ἐξέφρασε, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Σεβασμιωτάτου, τὴν εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν μετὰ πλήρους ἀφοσιώσεως πρὸς Αὐτὴν καί ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος διακονίαν του.

Ἐτέλεσεν, εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone, τό Μυστήριον τοῦ Γάμου τοῦ κ. Ἰωάννου Τσελεκίδου μετὰ τῆς διδος Σταματικῆς Μωραΐτου, θυγατρὸς τοῦ Αἰδεσ. π. Δημητρίου Μωραΐτου (2-10-05).

Ἐπροήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (4-10-05).

Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν γνωριμίας τὴν νέαν Διευθύντριαν Ἐκπαιδεύσεως τοῦ Γεν. Προξενείου τῆς Ἑλλάδος ἐν Νοτίῳ Αὐστραλίᾳ, κα Εὐαγγελίαν Κουτσοῦ, ἡ ὁποία προσφάτως ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά της (7-10-05).

Ἐπαρέστη εἰς φιλανθρωπικὴν ἐκδήλωσιν ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ ἀσθενοῦς κ. Εὐτυχίου Παύλου (8-10-05).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε τράπεζαν, παρατεθεῖσαν ὑπό τοῦ Δ. Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος εἰς τό Πνευματικόν Κέντρον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, πρὸς τιμὴν τῶν δωρητῶν τῶν ἀγιογραφῶν, οἱ ὁποῖες κοσμοῦν τόν Ναόν μετὰ τό πέρασ τῆς ἀγιογραφῆσεώς του, καί ἐξέφρασε, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Σεβασμιωτάτου, τίς εὐχαριστίες τῆς Ἐκκλησίας διὰ τίς δωρεάς των πρὸς εὐπρεπισμόν τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

Ἐπαρηκολούθησε τὴν διεννοιακὴ ἡμερίδα ποδοσφαίρου, τὴν ὁποία διοργάνωσε ἡ Νεολαία τῆς Ἑνορίας Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone (9-10-05).

Ἐπροήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (10-10-05).

Ἐπροήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἑορτασμῶν τῶν Θεοφανείων (12-10-05).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga (16-10-05).

Ἐδέχθη τόν ἐκ Σύδνεϋ Αἰδεσ. π. Κων/νον Χριστοῦ.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε, κατὰ τόν Ἑσπερινόν τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide (17-10-05).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν, εἰς τόν ὡς ἄνω Ἱ. Ναόν (18-10-05).

Ἐδέχθη τόν Συντ/ρχην κ. Δημήτριον Χασάπην, ἐπισκεπτόμενον τὴν πόλιν μας διὰ νὰ συμμετάσχει εἰς τοὺς ἑορτασμοὺς τῶν Ἐλευθερίων τῆς νήσου Λήμνου, συνοδευόμενον ὑπὸ ἀξιωματοῦχων τῆς Λημνιακῆς Ἀδελφότητος Ν. Αὐστραλίας.

Ἐσυνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. π. Ἰωάννου Ψάλιου, παρέστη εἰς τὴν ἐνθρόνισιν ἐν τῷ Συνεδριακῷ Κέντρῳ Ἀδελαΐδος τοῦ νέου Ἀγγλικανοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀδελαΐδος κ. Jeffrey Driver (21-10-05).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τό Ἱ. Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (23-10-05).

Ἐπροήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς.

Ἐπαρέθεσε δεῖπνον εἰς τόν Συνταγματάρχην κ. Δημ. Χασάπην (24-10-05).

Ἐπαρέστη εἰς κοινήν ἐκδήλωσιν τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς καί τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Κολλεγίου «Ἅγιος Γεώργιος», διὰ τὴν ἐπίσημον ἑναρξιν τοῦ ἑτησίου Ραδιομαραθωνίου τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς, ὑπὲρ τῶν παιδιῶν μὲ ἐιδικές ἀνάγκες.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τό ἑορτάζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury, μεταφέρον εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (25-10-05).

Ἐμετέβη εἰς τὴν κωμόπολιν Berri, ὅπου ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγίου Δημητρίου καί ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησεν ἑόρτιον τράπεζαν, μεταφέρον εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (26-10-05).

Ἐτέλεσεν, εἰς τό Ἱ. Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, τὴν θείαν Λειτουργίαν διὰ τοὺς τελειοφοίτους τοῦ ὁμωνύμου Ἑλληνορθόδοξου Κολλεγίου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, ἐν ὄψει τῶν προσεχῶν ἐξετάσεών των διὰ τὴν εἰσαγωγήν των εἰς τό πανεπιστήμιον, καί ἀπηύθυνε πρὸς αὐτοὺς λόγους παραινετικούς, μεταφέρον εἰς αὐτοὺς τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (27-10-05).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Σκέπης εἰς τό Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg καί ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου, ὁμιλήσας ἐπικαίρως.

Ἐδέχθη τόν Αἰδεσιμώτατον π. Εὐγένιον Kvasniuk, Ἐφημέριον τῆς ἐνταῦθα Οὐκρανικῆς Ἑνορίας τοῦ Οἴκου-μενικοῦ Πατριαρχείου, μετὰ τῆς Πρεσβυτέρας καί τῶν τέκνων του (28-10-05).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὰ μεθέορτα τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Salisbury καί ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου, παρουσίᾳ τῶν μαθητῶν καί μαθητριῶν τοῦ Ἐνοριακοῦ Σχολείου καί τῶν πολιτικῶν καί δημοτικῶν ἀρχόντων, καί Ἄρτοκλασίαν τῆς Παμμακεδονικῆς ἑνώσεως Ν. Αὐστραλίας, ἐν ὄψει τῆς ἐναρξεως τῶν ὑπὸ τῆς τελευταίας διοργανουμένων κατ' ἔτος Δημητριῶν, ὁμιλήσας ἐπικαίρως. Μετὰ τό πέρασ τῆς θείας Λειτουργίας, εὐλόγησε ἑόρτιον τράπεζαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας τὰ χορευτικὰ τμήματα τῆς Ἑνορίας παρουσίασαν πλούσιο ἑορταστικὸ πρόγραμμα δημοτικῶν χορῶν, καί μετέφερε στοὺς συμμετέχοντας εἰς τὴν Πανήγυριν τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (30-10-05).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511